

BEŞ BİN KİŞİYİZ BURADA

Beş bin kişiyiz burada
kentın bu küçük parçasında.
Beş bin kişiyiz.
Ne kadar olacağız bilemem
kentlerde ve tüm ülkede?
Burada yapayalnız
on bin el, tohum eken
ve fabrikaları çalıştıran.
İnsanlığın ne kadarı
açlıkla, soğukla, korkuyla, acıyla,
baskıyla, terör ve cinnetle karşı
karşıya?
Yitip gitti aramızdan altısı
karıştı yıldızlara.
Biri öldü, diğerini vurdular asla
inanmazdım
bir insanın bir başkasına böyle vuraca-
ğına.
Öbür dördü sona erdirmek istedi bu
dehşeti
biri boşluğa attı kendini,
diğeri vuruyordu başını duvarlara
ama ölümün işareti var hepsinin
bakışlarında.
Nasıl dehşet saçıyor faşizmin yüzü!
Kusursuz bir kesinlikle yürütüyorlar
planlarını.
Hiçbir şey umurlarında değil.
Onlar için kan madalyadır,
kıyım kahramanlık gösterisi.
Tanrım, senin yarattığın
dünya bu mu,
çalışıp hayran kaldığın

yedi günlük emek bu mu?
Dört duvar arasında tüketiyor ömürler
sanki hiç geçmiyor,
yakarı yalnızca ölümün bir an önce
gelmesi için.
Ama birdenbire içim sızlıyor
ve görüyorum bu akışı yürek vurusu
olmadan,
yalnızca makinelerin nabızıyla
ve ortaya çıkıyor askerlerin ebelerinin
yüzlerinin
yalancı tatlılığı.
Ya Meksika, ya Küba ve tüm dünya
ağlıyorlar bu alçaklık karşısında!
On bir el buradayız
üretmekten yoksun bırakılmış.
Ne kadarız hepimiz tüm ülkede?
Başkanımızın kanı, yoldaşımızın,
Daha güçlü vuracak bombalar ve
makineli tüfeklerden!
İşte böyle vuracak bizim yumruğumuz
da yeniden!
Ne zor şarkı söylemek
dehşetin şarkısı olunca.
Dehşetti yaşadığım,
ölümüm dehşetti.
Gördüğüm kendimdi oncasının
arasında
ve oncasının sonsuzluk anı içinde

sessizliğin ve çığlıkların
ezgileridir şarkımın noktalandığı.
Hiç görmemiştim böylesini
Hissetmiş ve hissetmekte olduğum
Yeni bir tohumun doğumu olacak bu...

Şili Stadyumu, Eylül 1973
VİCTOR JARA

